TẠP CHÍ NGHIÊN CỨU
PHẬT HỌC
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TRUNG ƯƠNG GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM
ISSN: 2734-9195

Đến chùa tìm khoảng lặng hương trầm

ISSN: 2734-9195 10:00 26/01/2026

Lần đầu tiên sau nhiều ngày, tôi không còn thấy cần phải vội vàng tìm một câu trả lời cho mọi thứ.

Tác giả: **Trần Văn Hiếu -** Thanh Hóa

Có những ngày, khi lòng tôi mỏi mệt đến mức không còn đủ tỉnh táo để sắp xếp lại những nghĩ suy rối rắm, tôi lại tìm về **chùa** như một thói quen đã thành nếp. Không phải để cầu xin điều gì to tát, chỉ là để được bước vào một không gian mà ở đó, mọi thứ dường như chậm hơn nhịp đời ngoài kia.

Cổng chùa mở ra, trước mắt tôi là khoảng sân rộng phủ màu rêu cũ. Những viên gạch đỏ đã nhẵn bóng theo dấu chân thời gian, in hằn bao bước đi lặng lẽ của người đến, người về. Hàng cây xanh rì tỏa bóng mát, gió khẽ lay làm những chiếc lá thì thầm chạm nhau, nghe như một lời nhắc nhở dịu dàng: *“Hãy đi chậm thôi”.* Quả thật, hình như ai bước vào đây cũng tự nhiên chậm rãi hơn, nhẹ nhàng hơn, nói khẽ hơn, như sợ làm xao động sự an yên đang lan tỏa khắp không gian.

(Ảnh minh hoạ từ AI)

Tiếng chuông chùa vang lên xa xa, trầm và sâu, tan dần trong khoảng trời cao vời vợi. Tiếng tụng kinh đều đều từ chính điện vọng ra, hòa cùng mùi hương trầm bảng lảng trong gió, tạo thành một cảm giác rất khó gọi tên - vừa quen thuộc, vừa thiêng liêng. Khói hương mỏng manh bay lên, cuốn theo những nỗi niềm chưa kịp nói thành lời của con người trần thế.

Tôi chọn ngồi thật lâu dưới một gốc cây cổ thụ trong sân chùa. Thân cây xù xì, rễ nổi lên mặt đất như những nếp nhăn của thời gian, chứng kiến bao mùa mưa nắng, bao đổi thay của đời người. Dưới tán cây ấy, tôi thấy mình nhỏ lại, những mệt mỏi cũng vì thế mà bớt nặng nề hơn. Thoảng đâu đó là tiếng hót trong veo của một chú chim, bất chợt vang lên rồi im bặt, như một nốt nhạc khẽ khàng điểm vào bản hòa âm tĩnh lặng của chốn thiền môn.

Gần đó, vài người đứng trước ban thờ, chắp tay khấn nguyện. Tiếng khấn vái không thành lời rõ ràng, chỉ là những thì thầm rất khẽ, nhưng tôi biết trong đó chất chứa bao mong ước bình an, bao lo lắng đời thường. Có lẽ, ai đến chùa

cũng mang theo một nỗi niềm riêng, và ai cũng mong khi rời đi, lòng mình nhẹ hơn một chút, yên an hơn một chút.

(Ảnh minh hoạ từ AI)

Tôi ngồi đó, không cầu nguyện, chỉ lắng nghe. Lắng nghe tiếng chim, tiếng gió, tiếng người khấn vái, và cả những chuyển động rất khẽ trong chính lòng mình. Lần đầu tiên sau nhiều ngày, tôi không còn thấy cần phải vội vàng tìm một câu trả lời cho mọi thứ. Chỉ cần được ở yên, giữa không gian này, cũng đã là một sự an ủi rất lớn.

Khi đứng dậy ra về, tôi biết những bộn bề ngoài kia vẫn còn nguyên.

Nhưng chùa đã cho tôi một khoảng lặng đủ sâu để hiểu rằng không phải lúc nào ta cũng cần đi thật nhanh, cũng không phải nỗi mệt mỏi nào cũng cần được giải quyết ngay. Đôi khi, chỉ cần cho lòng mình được dừng lại, dưới một gốc cây già, nghe một tiếng chim hót, nghe lời cầu nguyện bình an của người khác, thế thôi, cũng đủ để tiếp tục bước đi nhẹ nhàng hơn giữa đời.

Tác giả: **Trần Văn Hiếu -** Thanh Hóa